

Arrest

nr. 250 428 van 4 maart 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VAN RINTEL
't Kloosterhof 15-17
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VAN RINTEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2020 wordt beslist het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw/Mijnheer
naam : S. (..)

voornaam : S. (..)
geboortedatum : (..)
geboorteplaats: Baghlan
nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 18.07.2011 kwam u aan in België en diende u dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 08.12.2011 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 09.12.2011 in kennis werd gesteld. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 02/04/2012 een A- kaart afgeleverd. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en bent u in het bezit van een B- kaart, geldig tot 12/07/2021.

Op 08.01.2018 werd u door de Correctionele rechtbank van Brussel definitief veroordeeld tot een werkstraf van 240 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 24 maanden) omwille van volgende feiten: opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en wapen(s). Daarnaast ontving de DVZ op 15.03.2019 informatie vanwege de luchthavenautoriteiten van Zaventem waaruit bleek dat u terugkeerde naar uw land van herkomst, Afghanistan. U verbleef er van 06.02.2019 tot en met 12.03.2019, met een driedaags verblijf in Pakistan van 10.03.2019 tot 12.03.2019. Bij deze reis was u in bezit van uw Belgische verblijfstitel (B-kaart) en een Afgaans paspoort, uitgereikt door het Afgaans consulaat te Bonn (Duitsland) op 02.05.2016, geldig tot 02.05.2021. Bovendien toonde nazicht van de in- en uitreisstempels van datzelfde paspoort aan dat u ook reeds op 04.05.2017 terugkeerde naar Afghanistan en er verbleef tot 25.07.2017.

Op 01.04.2019 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Brugge, gezien u de u opgelegde werkstraf slechts gedeeltelijk had ondergaan. U zat uiteindelijk in de gevangenis tot 04.09.2019.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 10.04.2019 een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd, met toepassing van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus werd u door het CGVS op 16.10.2019 uitgenodigd, teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen. U verklaarde hierbij onder meer dat u genoodzaakt was om terug te keren naar Afghanistan omdat uw moeder medische problemen had en omwille van de onveilige situatie bij haar woonplaats.

Op 29.11.2019 heeft het CGVS besloten om uw subsidiaire beschermingsstatus op te heffen op basis van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 02.12.2019 in kennis werd gesteld. Het CGVS was van oordeel dat u niet langer aan de voorwaarden voldoet voor uw subsidiaire beschermingsstatus. U beschikt immers over een redelijk, veilig en toegankelijk intern vluchtalternatief in Afghanistan namelijk Kabul. Dit wijst er volgens het CGVS op dat de wijziging in de omstandigheden in verband waarmee u de hoedanigheid van subsidiaire beschermde was verleend, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

U diende tegen voormelde beslissing op 03.01.2020 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 23.09.2020 werd de beslissing van het CGVS door de RVV bevestigd en bijgevolg is de opheffing van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd opgeheven op grond van artikel 55/5 van de wet van 15 december 1980, staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissing uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Op 01.10.2020 werd u via een aangetekend schrijven, door de DVZ verzonden naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980).

U gaf gevolg aan dit schrijven en u bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst, samen met een compleet wanordelijk geheel van allerhande documenten, namelijk: Attest maatschappelijke oriëntatie, getuigschrift van onderricht/bekwaamheidsattest (rijbewijs), certificaten Nederlandse taallessen, documenten in verband met uw lidmaatschap bij het ACV, uw Afghaans identiteitsdocument, huurovereenkomst van uw woning + betaalbewijzen huur van die woning, documenten in verband met uw aansluiting/lidmaatschap bij een mutualiteit, documenten in verband met openstaande belastingschulden, documenten van ONVA (Office National des Vacances Annuelles), documenten in verband met een opening van een bankrekening, medische documenten van het AZ Sint-Jan hospitaal in verband met verschillende afspraken en consultaties, afsprakenoverzicht dokter, medische onderzoeksresultaten, medische attesten en voorschriften en ten slotte - over alle documenten verspreid - een groot en onoverzichtelijk geheel aan rekeningen/facturen samen met verschillende betaalbewijzen, betalingsachterstanden en aanmaningen tot betaling voor verschillende zaken: de huur van uw woning, abonnement van een fitness, factuur mutualiteit, factuur elektriciteit, factuur verzekeringen, factuur ziekenhuis, factuur advocaat, factuur drinkwater, factuur stads- en milieubelastingen, rekeningen winkels en een factuur van DHL Finance Service bv.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening worden gehouden. Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980, eveneens rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde dat u op 18.07.2011 het Rijk bent binnengekomen en dat u dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende, met andere woorden 8,5 jaar geleden. U was op dat moment een meerderjarige man en had reeds de leeftijd van 19 jaar bereikt. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u bij de DVZ dat u in uw land van herkomst woonde vanaf uw geboorte tot uw vertrek naar België, dat u er lagere school heeft gevolgd en dat u op het moment van uw vertrek student was. Bijgevolg stellen we vast dat u het merendeel van uw leden in Afghanistan heeft doorgebracht. U groeide er op, werd er opgevoed en ging er naar school. Het loutere feit dat u 8,5 jaar in België verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u cursussen Nederlands, Frans en Engels te hebben gevolgd, wat u staft met twee deelcertificaten van de module Nederlandse taal. Daarnaast legde u attest van maatschappelijke oriëntatie neer. Tevens verklaarde u in België de voorbije 7 jaar tewerkgesteld te zijn geweest als kok, maar dat deze tewerkstelling beëindigd werd omwille van de covid-19-pandemie. U legde echter geen documenten neer om deze tewerkstelling te bewijzen. We merken vooreerst op dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling, slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. Enerzijds behoort het tot een normale attitude dat u na een verblijf van ruim 8,5 jaar in België een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en opleidingen en/of tewerkstelling genoot. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Deze elementen op zich vormen dan ook geen afdoend bewijs van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving.

De andere documenten die u neerlegde - zie hierboven - veranderen deze vaststelling niet. Het loutere feit dat u in België aangesloten bent bij een vakbond, een mutualiteit, hier een bankrekening hebt, een woning huurt en uw rekeningen betaalt, getuigen op zich niet van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving.

Bovendien werd u op 08.01.2018 door de Correctionele rechtbank van Brussel definitief veroordeeld tot een werkstraf van 240 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 24 maanden) omwille van volgende feiten: opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en wapen(s). Uit het vonnis blijkt dat u een collega - omwille van een banale ruzie - heeft aangevallen met een mes en dat u hem hierbij zei hem te willen doden. Het getuigt van een bijzonder gevaarlijke attitude dat u een ruzie tracht op te lossen met geweld en dat u het gebruik van een mes hierbij zelfs niet schuwt.

De rechter legde u op 08.01.2018 een werkstraf van 240 uren op. Gezien de aard van de bewezen verklaarde feiten van openbare orde die aan de basis liggen van uw veroordeling, kan dit als een gunst en zelfs als een tweede kans gezien worden. Niettemin liet u deze tweede kans duidelijk voor wat het was. U werd uiteindelijk op 01.04.2019 opgesloten, gezien u de u opgelegde werkstraf slechts

gedeeltelijk ondergaan had. U zat uiteindelijk 5 maanden in de gevangenis, namelijk tot 04.09.2019. Dergelijk gedrag en de manifeste onwil om de tweede kans - u door de rechter geboden - te grijpen, getuigen dan ook niet van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving.

Het waren doorheen uw verblijf in België net de banden met uw land van herkomst die beduidend sterker waren en bleven dan de banden die u met de Belgische samenleving onderhield. De DVZ ontving op 15.03.2019 informatie vanwege de luchthavenautoriteiten te Zaventem, waaruit bleek dat u na de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus tweemaal terugkeerde naar uw land van herkomst. Nazicht van de in- en uitreisstempels van uw Afghaans paspoort, uitgereikt dd. 02.05.2016 door het Afghaans consulaat te Bonn (Duitsland), toont aan dat u in Afghanistan verbleef tussen 04.05.2017 en 25.07.2017 en nogmaals tussen 06.02.2019 en 12.03.2019. U keerde hierbij twee keer langer dan een maand terug naar uw land van herkomst, waarbij u de tweede keer via Pakistan het land verliet. Bovendien blijkt uit de in- en uitreisstempels van uw paspoort dat u tussen 07.09.2016 en 11.10.2016 in Pakistan verbleef. Als motief hiervoor gaf u aan dat u er familie ging bezoeken. Er blijken echter geen bewijzen dat u toen ook de grens met Afghanistan overstak.

Het CGVS was van oordeel dat - rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst - met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat u actueel over een intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. U bent immers een volwassen man, u verklaarde geen medische problemen te ervaren en u bent zowel het Pashtou als het Dari - de voertaal in Kabul - machtig. Bovendien verklaarde u zelf bij het CGVS dat u in staat bent om in Kabul werk te vinden. Uit uw bezoeken aan Afghanistan blijkt overigens dat u er een netwerk aan vrienden, kennissen en familie hebt waarop u kan terugvallen.

Zo verklaarde u bij het CGVS tijdens uw persoonlijk gehoor dd. 16.1-0.2019 dat u naar Afghanistan terugkeerde omwille van uw moeder. Bij de DVZ verklaarde u in de door u ingevulde vragenlijst dat uw echtgenote thans in Afghanistan zou verblijven. Uit het verslag van de luchthavenautoriteiten dd. 15.03.2019 blijkt dat u tijdens uw verblijf in Afghanistan van 06.02.2019 tot en met 10.03.2019 (onder andere) bij uw echtgenote en uw schoonfamilie in Kabul verbleven hebt. Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden was het CGVS bijgevolg van oordeel dat er van u redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. U bracht volgens het CGVS geen elementen aan waaruit zou blijken dat zulks onoverkomelijk voor u zou zijn. U heeft er een familiaal netwerk met uw echtgenote en uw schoonfamilie, u bent bekend met de stad en hebt er naast uw familie ook een netwerk aan vrienden en kennissen. Dit netwerk aan familieleden, kennissen en vrienden kan bijgevolg dienen om uw hervestiging in Afghanistan te faciliteren.

In de ingevulde vragenlijst verklaarde u in België enkel een broer te hebben. Volgens uw verklaring woont u thans met hem op hetzelfde adres. We wijzen er echter op dat uw broer niet tot uw gezinskern behoort. Er is namelijk geen sprake van een gezinsleven tussen meerderjarige broers/zussen, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Het loutere feit dat u op hetzelfde adres verblijft, is dan ook onvoldoende om van bijkomende banden van afhankelijkheid te spreken. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat immers niet om een gezinssituatie vast te stellen. Het feit dat u ingeschreven staat op hetzelfde adres toont op zich nog niet aan dat er sprake is van een effectief gezinsleven. Uit de stukken van het dossier kan dit effectieve gezinsleven evenmin afgeleid worden. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen. Uw echtgenote woont thans in Kabul, en bijgevolg wordt uw gezinskern herenigd bij een vestiging in Kabul.

In de door u ingevulde vragenlijst antwoorde u negatief op de vraag of u thans een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Wel legde u verschillende medische documenten neer. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 30.10.2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 26.10.2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Bovendien keerde u reeds herhaaldelijk terug naar uw land van herkomst, waarbij u schijnbaar geen problemen ondervond.

Betreffende een terugkeer naar het land van herkomst, verklaarde u niet te kunnen terugkeren omwille van de oorlogsomstandigheden en uw angst voor de Taliban in het land van herkomst, het feit dat u een geldige B-kaart heeft en dat er in uw hoofde geen redenen zijn van openbare orde en/of nationale veiligheid om uw verblijfsrecht te beëindigen. We wijzen er echter op dat hierboven al gebleken is dat het redelijkerwijs kan geacht worden dat u zich in Kabul vestigt, en dat dit een veilig en redelijk intern vluchtalternatief is in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het feit dat u thans over een B-kaart beschikt staat niet in de weg dat de minister of zijn gemachtigde in toepassing van artikel 21 een einde kan stellen aan uw verblijf en u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° een bevel om het grondgebied te verlaten kan afleveren.

Ten slotte verklaarde u dat er in uw hoofde geen redenen van openbare orde zouden bestaan. We wijzen er echter op dat u door de rechter op 08.01.2018 veroordeeld werd omwille van volgende feiten:

opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en wapen(s). U kreeg hierbij de gunst van een werkstraf, of een vervangende gevangenisstraf van 24 maanden wat allesbehalve een te verwaarlozen straf is. De bewezen verklaarde feiten, namelijk dat u iemand met een mes heeft aangevallen en het slachtoffer met de dood bedreigde, zijn wel degelijk feiten van openbare orde die van een bijzonder gevaarlijke attitude getuigen. Bovendien zat u 5 maanden effectief in de gevangenis.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en de door u aangehaalde elementen en neergelegde documenten rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Hoewel een hervestiging in Afghanistan gepaard kan gaan met een zekere hardheid, merken we op dat dit niet onredelijk geacht kan worden gelet op uw profiel: u bracht er het merendeel van uw leven door, spreekt de belangrijkste taal, u werd er opgevoed en ging er naar school, verklaarde er zelf werk te kunnen vinden en heeft er nog steeds een uitgebreid netwerk van vrienden en familie, waaronder uw echtgenote.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde, krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In vijf middelen betoogt de verzoekende partij als volgt:

“II.2.1. EERSTE MIDDEL: MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

11. Verzoeker dreigt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te ondervinden indien de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 10.11.2020 niet wordt geschorst.

Bij niet-schorsing dreigt verzoeker immers op korte termijn te worden gedwongen om terug te keren naar Afghanistan.

Het staat buiten kijf dat Afghanistan een gevaarlijk land is; minstens moet worden aanvaard dat men er lang niet zo veilig is als in België. Het leven van verzoeker zou er in gevaar zijn. Dit gevaar voor eigen leven is een ernstig nadeel in hoofde van verzoeker.

Gelet op het feit dat de instanties op korte termijn kunnen overgaan tot tenuitvoerlegging van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken en het beroep tegen deze beslissing niet schorsend werkt, is de situatie urgent.

Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om reeds de schorsing uit te spreken van de beslissing d.d. 10.11.2020, in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de hiernavolgende middelen.

II.2.2. TWEEDE MIDDEL: RELEVANTE WETTELIJKE BEPALINGEN

12. Verzoekers' recht op verblijf in België werd ingetrokken omwille van redenen van openbare orde (stuk 3).

Artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Verzoeker werd tevens gevraagd om het Belgische grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van dezelfde wet, waarin wordt voorzien in de mogelijkheid om een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen omwille van de gronden voorzien in artikel 21.

In onderhavig geval kan echter niet worden aangenomen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals hieronder wordt uiteengezet.

II.2.3. DERDE MIDDEL: DE BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN D.D. 17.09.2020 HEEFT GEZAG VAN GEWIJSDE

13. Gedaagde besliste tot de beëindiging van het verblijf van verzoeker omwille van redenen van openbare orde. Zij verwijst in haar beslissing d.d. 10.11.2020 uitdrukkelijk naar de veroordeling van verzoeker (stuk 3, blz. 6):

[...]

De motivering die de Dienst Vreemdelingenzaken geeft voor haar beslissing is kennelijk in strijd met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 17.09.2020.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste op die datum immers tot de onontvankelijkheid van het verzoek tot hervorming van een beslissing van het Commissariaat-Generaal door verzoeker, omdat er volgens de Raad geen indicaties voorhanden zijn van redenen van openbare orde of nationale veiligheid die zouden kunnen leiden tot een beëindiging van het recht op verblijf van verzoeker in België. In het arrest staat letterlijk te lezen (stuk 9, blz. 9):

[...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde reeds in september 2020 vast dat er geen indicaties voorhanden zijn die zouden kunnen wijzen op het bestaan van redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

14. Het arrest van de Raad d.d. 17.09.2020 heeft gezag van gewijsde tussen partijen en is definitief.

De Dienst Vreemdelingenzaken is, net zoals het Commissariaat-Generaal, onderdeel van de Belgische Staat. Het voornoemde arrest bindt haar en moet door haar worden gevolgd.

Gedaagde steunt haar beslissing op de veroordeling van verzoeker in 2018 (stuk 10). Zij leidt uit die veroordeling af dat er in hoofde van verzoeker redenen van openbare orde bestaan die de beëindiging van zijn verblijf in België verantwoorden (stuk 3).

Gedaagde kan echter niet besluiten tot het bestaan van redenen van openbare orde in hoofde van verzoeker, daterend van vóór het arrest van de Raad d.d. 17.09.2020, zonder het gezag van dat gewijsde van dat arrest te schenden.

De Raad stelde in haar arrest immers vast dat er op 17.09.2020 althans nog geen indicaties bestonden van redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aanleiding zouden kunnen geven tot een beëindiging van het verblijf of een bevel om het grondgebied te verlaten.

Alleen al om deze reden moet de beslissing van gedaagde d.d. 10.11.2020 worden vernietigd. Minstens kan de beslissing d.d. 10.11.2020 geen uitwerking krijgen.

II.2.4. VIERDE MIDDEL: ER IS NIET VOLDAAN AAN DE TOEPASSINGSVOORWAARDEN VAN ARTIKEL 21 OF ARTIKEL 7, EERSTE LID, 3°, VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980

15. Gedaagde besliste tot de beëindiging van het verblijf van verzoeker omwille van redenen van openbare orde. Zij verwijst in haar beslissing d.d. 10.11.2020 uitdrukkelijk naar de veroordeling van verzoeker (blz. 6):

[...]

De veroordeling van verzoeker waarnaar de DVZ verwijst betreft een veroordeling die dateert van vóór de beslissing van het Commissariaat-Generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

Tijdens het persoonlijke onderhoud bij het Commissariaat-Generaal op 16.10.2019 werd kort ingegaan op deze veroordeling. Zie de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 5, blz. 5-6).

In de beslissing van het Commissariaat-Generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 29.11.2019 wordt slechts marginaal verwezen naar de veroordeling van verzoeker (blz. 1):

[...]

De beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus werd echter verantwoord vanuit het feit dat verzoeker twee keer terugkeerde naar Afghanistan en niet omdat hij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen.

Zo goed als gans het motiverende gedeelte heeft betrekking op de reden van het vertrek van verzoeker naar Afghanistan, zijn verblijf daar en het beweerdelijke bestaan van een redelijk intern vestigingsalternatief.

De beslissing werd juridisch dan ook gestoeld op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet (stuk 6, blz 6):

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.

Dat artikel luidt als volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen. "

Dit artikel heeft niets uitstaande met redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het Commissariaat-Generaal besliste dus tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker, omdat er volgens haar sprake was van gewijzigde omstandigheden, in casu het bestaan van een redelijk intern vestigingsalternatief in Afghanistan.

16. Verzoeker stelde beroep in tegen deze beslissing op 28.12.2019 en motiveerde daarbij dat Kaboel helemaal geen redelijk intern vestigingsalternatief is voor hem (stuk 7).

Er werd niet ingegaan op de veroordeling van verzoeker in 2018, omdat daartoe helemaal geen reden was. Het Commissariaat-Generaal steunde haar beslissing immers niet op de veroordeling van verzoeker.

Getuige daarvan de aanvullende nota van het Commissariaat-Generaal in de beroepsprocedure, waarin dan ook met geen woord werd gerept over de veroordeling van verzoeker.

17. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 10.11.2020 heeft beslist dat verzoeker het grondgebied moet verlaten uit redenen van openbare orde, was voor verzoeker dan ook een verrassing.

Verzoeker vormt immers helemaal geen bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Vóór zijn correctionele veroordeling d.d. 08.01.2018 hield verzoeker zich steeds aan de regels.

Verzoeker moest n.a.v. de feiten waarvoor hij werd veroordeeld evenwel niet in voorhechtenis. Hij werd uiteindelijk weliswaar veroordeeld, maar deed zijn straf uit. Hij kreeg voor de feiten overigens de gunst van de werkstraf toegekend, wat illustreert dat de rechter die het vonnis uitsprak geen actueel gevaar meer zag in verzoeker (stuk 10).

Tijdens zijn detentie kreeg hij bovendien de gunst van het elektronisch toezicht als modaliteit van strafuitvoering toegekend (stukken 11 en 12), zonder dat hem de daarbij bijzondere voorwaarden werden opgelegd. Hij moest zich enkel aan de basisvoorwaarden houden (geen strafbare feiten plegen, gevolg geven aan de oproepingen, een vaste verblijfplaats hebben, ...) en mocht zelfs dagelijks zijn woning 's morgens verlaten om te werken (stuk 11).

Blijkbaar vond ook de gevangenisdirectie dat verzoeker geen gevaar vormde.

Verzoeker kon na het voldoen van zijn straf opnieuw met een schone lei beginnen. Sindsdien deden er zich geen incidenten meer voor.

Verzoeker legt een uittreksel uit het strafregister voor als bewijs (stuk 13). Een recenter uittreksel kon niet worden bekomen - ook niet via de raadsman van verzoeker - wegens de schrapping van verzoeker uit het bevolkingsregister ingevolge de beslissing d.d. 10.11.2020 (stuk 14).

Kortom, er bestaan actueel geen indicaties dat verzoeker een gevaar voor nationale veiligheid zou vormen, noch dat er redenen van openbare orde voorhanden zijn om hem zijn verblijfsrecht te ontfangen.

18. Minstens moet worden vastgesteld dat zowel de Dienst Vreemdelingenzaken op heden, als het Commissariaat-Generaal in het verleden, niet hebben kunnen aantonen dat verzoeker een gevaar voor de nationale veiligheid vormt of dat er redenen van openbare orde bestaan die zijn vertrek uit België verantwoorden.

De loutere verwijzing naar een eerdere veroordeling is alvast niet voldoende.

Wil men artikel 21 van de Vreemdelingenwet toepassen, is immers vereist dat de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zie bijvoorbeeld: RvV 6 februari 2020, nr. 232 271.

Aan geen van deze vereisten is voldaan.

- Verzoeker vormt geen werkelijke bedreiging: Reden waarom hij destijds de gunst van de werkstraf kreeg en hij geen andere veroordelingen heeft.

- Verzoeker vormt geen voldoende ernstige bedreiging en al helemaal niet voor een fundamenteel belang van de samenleving: Idem.

- Verzoeker vormt geen actuele bedreiging. Het vonnis waarbij hij werd veroordeeld is bijna drie jaar oud.

19. Het Commissariaat-Generaal had in de procedure omtrent de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker overigens de mogelijkheid om zijn subsidiaire beschermingsstatus in te trekken om redenen van openbare orde (de veroordeling van verzoeker dateert van vóór de procedure bij het Commissariaat-Generaal), maar deed dat niet.

Zij verwees kort naar de veroordeling van verzoeker, maar steunde haar beslissing uiteindelijk louter op zogenaamde gewijzigde omstandigheden [i.c. het tot tweemaal toe afreizen naar Afghanistan als bewijs van het bestaan van een intern vestigingsalternatief].

De reden ligt voor de hand: het Commissariaat-Generaal wist maar al te goed dat er geen redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden waren die gewichtig genoeg zijn om haar beslissing te verantwoorden. Zij steunde haar beslissing dan ook op andere gronden.

Feiten die toen niet werden gekwalificeerd als redenen van openbare orde die gewichtig genoeg zijn om een opschorting van de subsidiaire beschermingsstatus te verantwoorden, kunnen nu - bijna drie jaar na de feiten - onmogelijk plots wel redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijf in België verantwoorden.

20. Er zijn helemaal geen redenen van openbare orde voorhanden die een beëindiging van verzoekers' verblijfsrecht verantwoorden. Noch is er sprake van een gevaar voor de nationale veiligheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelde haar beslissing op artikel 21 van de Vreemdelingenwet, maar er is niet voldaan aan de toepassingsvoorwaarden van dat artikel.

Verzoeker vraagt dan ook dat de beslissing d.d. 10.11.2020 wordt vernietigd.

II.2.5. VIJFDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

21. Gedaagd motiveert niet afdoende welke redenen van openbare orde er zouden bestaan die een beëindiging van het verblijf op Belgisch grondgebied verantwoorden.

Zij concentreert zich enkel op de veroordeling van verzoeker uit 2018, maar verklaart verder niet waarom er vandaag nog redenen van openbare orde zouden bestaan die nopen tot de verwijdering van verzoeker van het grondgebied.

Evenmin motiveert gedaagde waarom het beweerde bestaan van een intern vluchtalternatief in Afghanistan een reden van openbare orde zou uitmaken.

Gedaagde gaat met andere woorden wel diepgaand in op de feiten, maar verklaart de band met de openbare orde niet.

Minstens kan van een bestuurlijke overheid worden verwacht dat zij op een zorgvuldige manier haar beslissingen staft.

Dat is in casu niet gebeurd.

Gelet op de actualiteitsvereiste van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, had gedaagde bovendien de huidige situatie van verzoeker moeten onderzoeken. Gedaagde baseert zich echter op een historisch gegeven.

Ook de actuele situatie werd niet onderzocht.

Dit verantwoordt de vernietiging van de beslissing d.d. 10.11.2020."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Weerlegging

Ten aanzien van alle middelen samen

1. Voor wat de beweerde schending van de artikel 21 van de Vreemdelingenwet betreft, dient gesteld te worden dat ten eerste de beslissing genomen werd op basis van dit artikel waarbij de inhoud hiervan aangeeft dat:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is"

Voorts geeft het artikel 23 van de Vreemdelingenwet vervolgens aan dat:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

Concreet heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid en dat zij daarom de bestreden beslissing conform de geldende bepalingen genomen heeft. De bestreden beslissing is uitvoerig en afdoende gemotiveerd en is enkel gebaseerd op

het persoonlijke gedrag van verzoekende partij. Verwerende partij heeft rekening gehouden met het geheel van de elementen zoals bedoeld in de artikelen 21 en 23, §2 van de wet en heeft tevens rekening gehouden met de elementen die verzoekende partij heeft opgeworpen voor het aannemen van de bestreden beslissing.

Het komt gepast voor om er aan te herinneren dat verzoekende partij werd veroordeeld voor ernstige feiten. De bestreden beslissing stelt hierover: "Bovendien werd u op 08.01.2018 door de Correctionele rechtbank van Brussel definitief veroordeeld tot een werkstraf van 240 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 24 maanden) omwille van volgende feiten: opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en wapen(s). Uit het vonnis blijkt dat u een collega – omwille van een banale ruzie – heeft aangevallen met een mes en dat u hem hierbij zei hem te willen doden. Het getuigt van een bijzonder gevaarlijke attitude dat u een ruzie tracht op te lossen met geweld en dat u het gebruik van een mes hierbij zelfs niet schuwt. De rechter legde u op 08.01.2018 een werkstraf van 240 uren op. Gezien de aard van de bewezen verklaarde feiten van openbare orde die aan de basis liggen van uw veroordeling, kan dit als een gunst en zelfs als een tweede kans gezien worden. Niettemin liet u deze tweede kans duidelijk voor wat het was. U werd uiteindelijk op 01.04.2019 opgesloten, gezien u de u opgelegde werkstraf slechts gedeeltelijk ondergaan had. U zat uiteindelijk 5 maanden in de gevangenis, namelijk tot 04.09.2019. Dergelijk gedrag en de manifeste onwil om de tweede kans – u door de rechter geboden – te grijpen, getuigen dan ook niet van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving."

Verzoekende partij werd inderdaad veroordeeld tot een werkstraf en heeft er dan nog voor gekozen om deze slechts gedeeltelijk uit te voeren.

Verwerende partij heeft dan ook terecht kunnen besluiten dat, rekening houdend met het gewelddadig karakter van de feiten, het zware karakter van de opgeworpen feiten en het totale gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, wel degelijk een ernstig, actueel en daadwerkelijk risico betekent voor een nieuwe aantasting van de openbare orde. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing: "Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat u, door uw persoonlijk gedrag, de openbare orde herhaaldelijk heeft geschaad en een gevaar vormt voor de samenleving."

2. De loutere bewering als zou verzoekende partij destijds tot op het moment van deze feiten zich steeds aan de regels zou hebben gehouden en dat zij na het uitzitten van haar straf met een schone lei wil beginnen allerm minst van dergelijke aard blijkt om de besluiten vanwege verwerende partij te doen wijzigen.

Zoals uiteengezet, heeft verwerende partij rekening gehouden met het geheel van de elementen die opgeworpen werden door verzoekende partij en bovendien dient opgemerkt te worden dat verwerende partij niet expliciet naar elk van deze elementen dient te verwijzen in haar motivering. De motivering van de akte verwijst minstens impliciet naar deze elementen, maar gaat ook expliciet in op alle door verzoekende partij aangebrachte elementen.

Verzoekende partij brengt geen concrete en uitgewerkte elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar gedrag geen reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde zou uitmaken.

Het is bijgevolg terecht dat verwerende partij een einde gesteld heeft aan het verblijf van verzoekende partij en dit bij toepassing van de artikel 21 van de Vreemdelingenwet. De bepalingen zijn op geen enkele manier geschonden in dit geval.

3. Bijgevolg wordt aan verzoekende partij vervolgens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 3° van de wet van 15 december 1980

Dit artikel bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te

(...)

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

Een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven op basis van artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 is een uitvoeringsmaatregel waarbij de administratieve overheid enkel vaststelt dat een situatie zoals deze door deze bepalingen wordt vooropgesteld zich voordoet en waarbij de rechtsgevolgen hieruit getrokken worden.

In het concrete geval werd de bestreden beslissing gebaseerd op de volgende vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

Gelet op de bewoordingen van de bestreden beslissing en de aangehaalde feitelijke gegevens kan dit motief door verzoekende partij niet ernstig betwist worden waardoor de beslissing op dit vlak afdoende gemotiveerd is.

4. Verzoekende partij stelt dat zij op heden geen actueel gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat zij slechts in 2018 veroordeeld werd wegens ernstige feiten en dat zij in 2019 opnieuw in de gevangenis terecht kwam wegens het niet-naleven van de modaliteiten van de werkstraf.

Verwerende partij vestigt er de aandacht op dat niets haar belet dat zij op grond van een eigen onderzoek gebaseerd op objectieve vaststellingen volgend uit het geheel van de gegevens een standpunt inneemt en op basis van de vastgestelde feiten verblijfsrechtelijke maatregelen te nemen en dit los van de vraag welke strafrechtelijke gevolgen bepaalde feiten hadden.

3 Eigen onderlijning

4 RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388.

5. In dezelfde zin dient tevens opgemerkt te worden dat verwerende partij niet gelijk gesteld kan worden met het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Dit commissariaat geeft immers zelf aan op haar website:

“Het CGVS is een federale onafhankelijke administratie. De opdracht van het CGVS bestaat erin bescherming te bieden aan personen die in geval van terugkeer naar hun land van herkomst risico op vervolging of ernstige schade lopen. De commissaris-generaal stelt eerst vast of de asielzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Is dit niet het geval, dan gaat hij na of de asielzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.”⁵

Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing waarbij er eerst aan het CGVS gevraagd werd om de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij te revalueren.

Slechts na deze evaluatie kon verwerende partij overgaan tot het nemen van beslissingen die het verblijfsrecht beïnvloeden.

6. Verzoekende partij werpt verder nog een schending op van het beginsel van het gezag van gewijsde. Er kan echter niet ontkend worden dat Uw Raad de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigde.

Het is bijgevolg vervolgens aan verwerende partij toegestaan om op basis hiervan een gevolg te verbinden aan het verblijfsrecht van verzoekende partij.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het beginsel van het gezag van gewijsde.

Daarnaast kan er op gewezen worden dat verwerende partij verwijst naar de veroordeling van verzoekende partij, maar ook naar het feit dat zij haar werkstraf niet wenste na te komen en dat zij herhaaldelijk terug reisde naar haar land van herkomst.

7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.⁶

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

8. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

9. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.⁷ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.⁸

10. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond”

2.3. De Raad stelt vast dat, waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 21, artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, zij ondermeer betoogt dat niet blijkt dat zij een actueel gevaar is voor de openbare orde. Voor haar veroordeling hield zij zich steeds aan de regels en ook erna deden zich geen incidenten meer voor. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing zich enkel op een veroordeling van 2018 concentreert, maar verklaart niet waarom er vandaag nog redenen van openbare orde zijn die de bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling op grond waarvan beslist werd tot beëindiging van het verblijfsrecht, met name artikel 21 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd en dat luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Verder bepaalt artikel 23 van de vreemdelingenwet:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat verzoekende partij: “Op 08.01.2018 (..) door de Correctionele rechtbank van Brussel definitief veroordeeld (werd) tot een werkstraf van 240 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 24 maanden) omwille van volgende feiten: opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en wapen(s).” en: “Op 01.04.2019 (..) aangehouden (werd) en opgesloten in de gevangenis van Brugge, gezien (..) de (..) opgelegde werkstraf slechts gedeeltelijk had ondergaan. (Verzoekende partij) zat uiteindelijk in de gevangenis tot 04.09.2019.”

Verder wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Bovendien werd u op 08.01.2018 door de Correctionele rechtbank van Brussel definitief veroordeeld tot een werkstraf van 240 uren (of een vervangende gevangenisstraf van 24 maanden) omwille van volgende feiten: opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en wapen(s). Uit het vonnis blijkt dat u een collega - omwille van een banale ruzie - heeft aangevallen met een mes en dat u hem hierbij zei hem te willen doden. Het getuigt van een bijzonder gevaarlijke attitude dat u een ruzie tracht op te lossen met geweld en dat u het gebruik van een mes hierbij zelfs niet schuwt.

De rechter legde u op 08.01.2018 een werkstraf van 240 uren op. Gezien de aard van de bewezen verklaarde feiten van openbare orde die aan de basis liggen van uw veroordeling, kan dit als een gunst en zelfs als een tweede kans gezien worden. Niettemin liet u deze tweede kans duidelijk voor wat het was. U werd uiteindelijk op 01.04.2019 opgesloten, gezien u de u opgelegde werkstraf slechts gedeeltelijk ondergaan had. U zat uiteindelijk 5 maanden in de gevangenis, namelijk tot 04.09.2019. Dergelijk gedrag en de manifeste onwil om de tweede kans - u door de rechter geboden - te grijpen, getuigen dan ook niet van een doorgedreven integratie in de Belgische samenleving.”

en:

“Ten slotte verklaarde u dat er in uw hoofd geen redenen van openbare orde zouden bestaan. We wijzen er echter op dat u door de rechter op 08.01.2018 veroordeeld werd omwille van volgende feiten: opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid en wapen(s). U kreeg hierbij de gunst van een werkstraf, of een vervangende gevangenisstraf van 24 maanden wat allesbehalve een te verwaarlozen straf is. De bewezen verklaarde feiten, namelijk dat u iemand met een

mes heeft aangevallen en het slachtoffer met de dood bedreigde, zijn wel degelijk feiten van openbare orde die van een bijzonder gevaarlijke attitude getuigen. Bovendien zat u 5 maanden effectief in de gevangenis.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en de door u aangehaalde elementen en neergelegde documenten rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.”

2.7. De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 als volgt heeft overwogen:

“B.18.2. De « redenen » en de « ernstige redenen » van openbare orde of nationale veiligheid moeten worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij artikel 14 van de bestreden wet, waarin wordt vermeld dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijf enkel kunnen worden gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en dat dat gedrag « een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving [moet] zijn ». In die bepaling wordt eraan toegevoegd dat « motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, [...] niet [mogen] worden aangevoerd » en wordt gepreciseerd dat bij het nemen van de beslissing rekening moet worden gehouden « met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid » die is begaan of met het gevaar dat van de betrokken vreemdeling uitgaat.

(..)

B.19.2. De beslissing om een einde te maken aan het verblijfsrecht van een legaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling om redenen of ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid is geen straf of sanctie die ertoe strekt een gedrag te bestraffen, maar wel een preventieve administratieve veiligheidsmaatregel die door de autoriteiten wordt genomen vanuit de zorg om de openbare orde en de nationale veiligheid op het grondgebied te bewaren. De verplichting die de Staten hebben om de orde te handhaven en misdrijven te voorkomen vormt een wettig doel dat een dergelijke beslissing verantwoordt, voor zover zij « in een democratische samenleving noodzakelijk » is (EHRM, grote kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §§ 67-68).”

In dat opzicht is het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen, zelfs indien dat een indicator kan zijn voor de gevaarlijkheid van de betrokken persoon, niet het enige element dat in overweging moet worden genomen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft daarenboven geoordeeld :

« Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde [veronderstelt] in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan [...] van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » (o.a., HvJ, 27 oktober 1977, Régina t. Pierre Bouchereau, punten 29 en 35; 24 juni 2015, C-373/13, H. T., punt 79; grote kamer, 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K. en H. F., punt 41).

B.19.3. Het bestaan van één of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen is noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde, opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om reden of om ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid. Zoals in artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt gepreciseerd, moet een individueel onderzoek geval per geval worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek moeten weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.”

Het is aan de nationale overheden, in casu de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige

gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

2.8. Uit het administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 8 januari 2018, blijkt dat verzoekende partij op 9 juli 2015 een persoon heeft aangevallen met een keukenmes in kader van een dispuut tussen collega's. Zij stak het slachtoffer in het linkerbeen. Verzoekende partij werd door de rechtbank veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid als gevolg en voor het dragen van een verboden wapen tot een werkstraf van 240 uren of een vervangende gevangenisstraf van 24 maanden. Wat betreft de strafmaat blijkt uit het vonnis dat de rechtbank bij de bepaling ervan ondermeer rekening hield met het blanco strafregister van verzoekende partij en met het gegeven dat sinds de feiten verzoekende partij geen strafbaar gedrag meer heeft vertoond.

De Raad kan de verzoekende partij volgen waar deze erop wijst dat het actuele karakter van het gevaar voor de openbare orde niet is aangetoond. Immers gaat het in casu om één strafbaar feit dat zich heeft afgespeeld op 9 juli 2015, zijnde meer dan vijf jaar geleden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Er blijkt uit geen enkel gegeven dat verzoekende partij sindsdien nog strafbaar gedrag heeft vertoond. Hoewel het gaat om een ernstig feit blijkt niet dat dit feit an sich ernstig genoeg is om meer dan vijf jaar na dato te oordelen dat het gedrag van verzoekende partij een actueel gevaar voor de openbare orde oplevert. De verwerende partij tracht in de bestreden beslissing het actuele gevaar voor de openbare orde af te leiden uit het feit dat verzoekende partij haar werkstraf slechts gedeeltelijk heeft uitgevoerd en zij de rest van haar straf in de gevangenis heeft uitgezeten, maar de Raad kan deze redenering niet volgen. Het loutere feit dat verzoekende partij ervoor opteert om toch een gevangenisstraf uit te zitten, houdt an sich geen strafbaar gedrag in noch blijkt daaruit dat verzoekende partij een neiging vertoont om naar de toekomst toe strafbaar gedrag te stellen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de bevindingen van de rechtbank inzake de bepaling van de strafmaat noch met het gegeven dat het gaat om één strafbaar feit van meer dan vijf jaar geleden en verzoekende partij daarvoor en sindsdien geen strafbaar gedrag meer heeft vertoond. Er blijkt in casu niet dat de verwerende partij op zorgvuldige gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekende partij door haar gedrag actueel nog een voldoende ernstig gevaar oplevert voor de openbare orde.

2.9. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de motieven van de bestreden beslissing en meent dat daaruit wel degelijk het actuele karakter blijkt. Zij wijst op het feit dat verzoekende partij pas in 2018 veroordeeld werd en in 2019 in de gevangenis terecht kwam. Dit alles doet echter geen afbreuk aan hetgeen hoger gesteld. Verwerende partij blijft voorbijgaan aan het gegeven dat het gaat om één – weliswaar ernstig – feit dat zich meer dan vijf jaar geleden heeft afgespeeld en waarbij ook de rechtbank in zijn vonnis, naast het gebrek aan strafrechtelijke antecedenten – er zelf op wees dat verzoekende partij sinds dat strafbaar feit geen strafbare handelingen meer heeft gesteld. Zoals hoger reeds gesteld kan uit het gegeven dat verzoekende partij ervoor opteerde haar werkstraf maar gedeeltelijk uit te voeren en voor het overige de vervangende gevangenisstraf te ondergaan, niet blijken dat zij een neiging vertoont om naar de toekomst toe strafbaar gedrag te stellen.

2.10. De aangevoerde schending van artikel 21 van de vreemdelingenwet juncto de zorgvuldigheidsplicht is in de aangegeven mate gegrond. Nu deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf dient ook het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd te worden aangezien verzoekende partij door de vernietiging van de beëindiging van verblijf teruggeplaatst wordt in haar eerdere verblijfssituatie. De verwerende partij kan zich daardoor niet meer baseren op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 november 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER